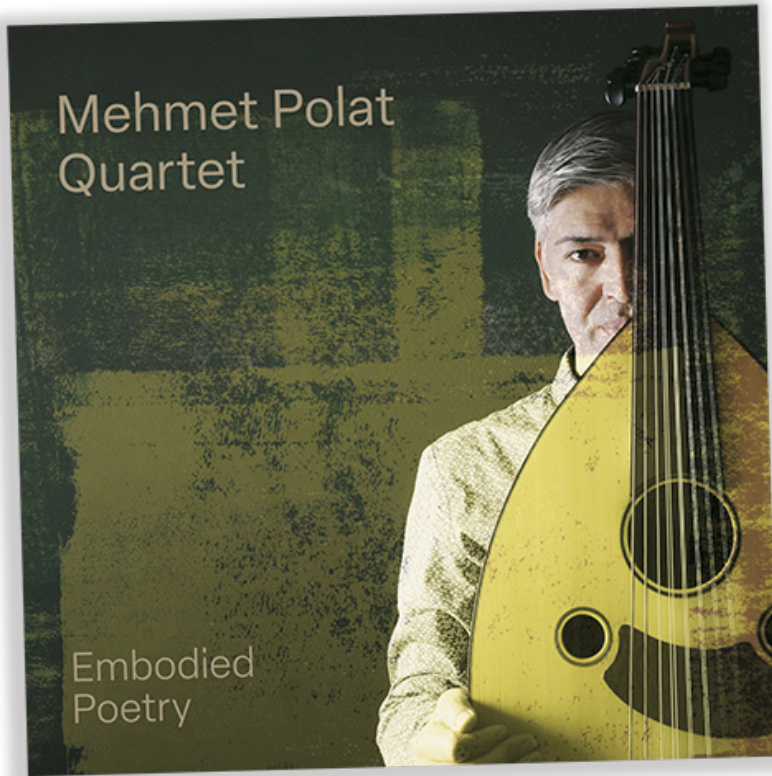

Ooit een snaarinstrument horen zingen? En zo een ode brengen aan het leven, met al zijn diepte-, maar ook hoogtenpunten. Luister naar 'Embodied Poetry' van Mehmet Polat en als je geen doortrapte zwartkijker bent, word je hier heel blij van.

Ud-speler Mehmet Polat verzamelde voor deze prachtige cd naar eigen zeggen 'een verzameling onderling met elkaar verbonden, korte verhaaltjes over overleven, groei, aanpassing, introspectie, boosheid, aanvaarding, liefde, vreugde en medeleven' en hij verbindt daaraan de wens dat al deze elementen de luisteraar emotioneel raken. Daarover bestaat geen enkele twijfel, want de ud is bij uitstek het instrument dat emoties in al zijn rangen en standen gestalte kan geven. Zeker in de handen van Mehmet Polat. Met naast zich piano, contrabas en slagwerk en ook nog trompet, duduk en ney incidenteel ingezet, krijgt de ud vleugels en de muziek die eruit voortkomt wereldwijde betekenis. Want de ud gaat op reis langs jazz, Perzische,

Indiase, Armeense, Turkse, Griekse, Spaanse en Oost-Europese culturen. Waarbij niet snel genoeg kan worden opgemerkt dat het Mehmet Polat is, wiens ongebreidelde fantasie en creativiteit **Embodied Poetry** tot een onvergetelijk muzikaal rustpunt maken. Op zijn ud, dat wel!

Het zijn stuk voor stuk pareltjes, al die composities van Mehmet Polat. We gaan ze niet alle in de schijnwerper zetten. Wel even een willekeurige keuze. Neem **Compassion**, dat begint met een indrukwekkende contrabassolo van Daniel van Huffelen. Als de ud aansluit, blijft de contrabas traag en tegelijk zwaarwichtig meebewegen. Het zingt hier, het stuk is duidelijk gecreëerd om niet alleen de musici, maar iedereen daarnaast te plezieren.

En dan is er nog **Morning smiles**, op Perzische volksmuziek gebaseerd, er ligt een Turks 9/8 ritme onder, terwijl de ud op een Indiase raga improviseert. Ronduit imponerend. Die onregelmatige maatsoort krijgt op **Embodied Poetry** 'gezelschap' van 5/5 en 7/4, telkens ingebed in Westerse verworvenheden waardoor alle mogelijke grenzen tussen wereldculturen worden geslecht.

Fraai is hoe telkens weer jazzmatige elementen in de thema's zijn verweven. De piano neemt dit voor een belangrijk deel voor zijn rekening. Contrabas en slagwerk iets minder, maar die hebben hun handen vol aan de strakke ritmische ondergronden van elk stuk. Hoe het ook zij, de ud mag dan wel manifest aanwezig zijn, maar de kracht van dit album ligt zeker ook in het samenspel van het kwartet. Voeg de gasten hier bij en het resultaat is áf.

RINUS VAN DER HEIJDEN